

12

Livtag med 1960'ernes og 1970'ernes almene boligområder

Sidse Martens Gudmand-Høyer

Cand.arch., Ph.D., Arkitektskolen Aarhus

Mange almene boligområder opført i 1960'erne og 1970'erne renoveres og omdannes i disse år på grund af byggetekniske eller boligsociale udfordringer. Ofte er der tale om en gentænkning af den eksisterende arkitektur. Der er derfor risiko for, at vi mister den særlige historie, som boligbebyggelserne repræsenterer. Men målet er det samme dengang som nu – at skabe rammerne om det gode boligliv for beboerne.

Næsten alle Danmarks større byer har almene boligbebyggelser. Der bor ca. 990.000 mennesker i de omtrent 589.707 almene boliger (1). Det betyder, at denne bygningsmasse udgør en væsentlig del af vores bymiljøer samtidig med, at den danner hjem for 1/6 af den danske befolkning. Almene boliger er lejeboliger opført med økonomisk støtte fra staten. Boligerne er et vigtigt led i dansk boligpolitik, og alle kan skrive sig op til en bolig. Tanken er, at alle skal have mulighed for at få en god og betalelig bolig. Af samme grund må boligselskaberne ikke tjene penge på deres udlejningsvirksomhed. Huslejeindtægterne bruges derfor kun til nødvendige udgifter og vedligehold, mens resten indbetales til Landsbyggefonden. Landsbyggefonden fungerer som de almene boligers fælles pengekasse. De fælles penge kan udbetales til de enkelte boligforeninger efter behov efter gældende regler, for eksempel når der skal laves større renoveringsprojekter.

En vigtig udfordring

Mange af de almene boligbebyggelser står i dag overfor en række udfordringer. Der er behov for massive investeringer for at sikre, at de almene boliger forsat er attraktive, velfungerende og til at betale. Primært på grund af bygningsmassens alder, da omkring 58% af de danske almene boliger er opført før 1974 (2). Flere af boligerne vurderes ikke længere at leve op til nutidige boligstandarder. I mange almene boligområder er der også problemer med dårligt indeklima, ringe isolering eller byggetekniske svigt. I takt med at befolknings sammensætningen og vores familiemønstre ændrer sig, er der også opstået et behov for at ændre på udbuddet af boligtyper. Der er en større efterspørgsel på boliger, som passer til enlige, ældre eller gangbesværede. Det seneste samlede overslag på de nødvendige investeringer fra 2014 lød på kr. 169,2 mia (3). Nogle af boligområderne betegnes i dag også som socialt udsatte eller som "ghettoer". Det skyldes en kombination af, at en stor del af beboerne står udenfor arbejdsmarkedet, er dømt for kriminalitet, kun har en grunduddannelse eller ingen uddannelse, er af anden etnisk herkomst end vestlig eller har en lav indkomst i forhold til landsgennemsnittet (4).

Almene boliger er arkitektonisk kulturarv

I takt med renoveringen af almene boligbebyggelser gennem årene, er der kommet opmærksomhed på kvaliteten af de nye forandringer. Der er samtidig en voksende interesse i velfærdsstatens arkitektoniske kulturarv, herunder også de almene boligbebyggelser. Det er ikke kun fordi, de enkelte bebyggelser kan være særligt fine eller enestående arkitektoniske værker. Det er i højere grad fordi, at man betragter de enkelte boligbebyggelser som led i en samlet fortælling. En arkitektonisk kulturarvsfortælling af national

	I det almene	I resten af landet
Antal beboere	987.319	4.793.871
Gennemsnitlig husstandsstørrelse	1,8 personer	2,2 personer
Gennemsnitlig husstandsindkomst	kr. 226.853	kr. 329.799
Enlige voksne (med og uden børn)	55,90 %	39,00 %
Har indvandrerbaggrund	29,70 %	13,30 %
Offentligt forsørget	33,00 %	10,00 %
Par med børn	10,80 %	22,60 %
I arbejde	53,00 %	77,00 %

Skema 1:

Beboerstatistik for beboere i den almene boligsektor og i resten af boligmassen. Overordnet har beboerne i den almene boligsektor, lavere indkomst og lavere uddannelse end i resten af landet. Endvidere er der halvt så mange samboende par med børn i de almene boliger i forhold til den resterende danske boligmasse. Kilde: Beboere i den almene boligsektor 2018, Landsbyggefonden, december 2018.

betydning. Ved at betragte boligbebyggelserne i sammenhæng kan man aflæse den enkelte bebyggelse som led i den arkitektoniske og boligpolitiske udvikling herhjemme. Nærmest som en side i en historiebog, der fortæller om fortidens idealer både arkitektonisk, samfundsmæssigt, byggeteknisk, boligpolitisk, og når det kommer til familieliv.

Kransporsbyggerier

Efter 2. verdenskrig var Danmark præget af stor boligmangel. Op igennem 1950'erne blev opførelsen af almene boliger set som en væsentlig del af løsningen på problemet. For at kunne opføre nok boliger mente man fra politisk side, at vejen frem var øget produktivitet og rationalisering af byggebranchen (5). Efter 2. verdenskrig og frem til slutningen af 1950'erne blev langt størstedelen af de almene boliger opført som murede bebyggelser placeret med hensyn til landskabet (6). Sådanne bebyggelser kaldes parkbebyggelser.

Den store indsats for at rationalisere og siden industrialisere byggeriet førte i 1960 til vedtagelsen af Montagecirkulæret (7). Montagecirkulæret betød blandt andet, at almene boliger skulle opføres med præfabrikerede elementer for at modtage den nødvendige statsstøtte til opførelsen. I perioden 1960-1979 blev der opført ikke mindre end 200.000 almene boliger som montagebyggeri (8). Disse bebyggelser kaldes også kransporsbebyggelser. Dette kaldenavn kom af, at bebyggelserne i høj grad blev planlagt med hensyn til rationalisering af selve byggeprocessen. Det betød at bygningerne blev placeret med hensyn til, at der

Illustration 1 (venstre):

Højstrupparken i Odense er bygget i 1949-1953, og er et eksempel på en muret parkbebyggelse. Højstrupparkens bygninger ligger indpasset i et skrånende landskab med store grønne arealer. Foto: Sidse Martens Gudmand-Høyer

Illustration 2 (højre):

Bispehaven i Århus blev opført i 1967-1971. Bebyggelsen er her set fra Ringvejen. Copyright Lars N. Jensen, 1976, Aarhus Stadsarkiv.

skulle være plads til kranerne. De skulle nemlig løfte betonelementerne på plads, når bygningerne skulle ”samles” på byggepladsen. Kransporsbebyggelserne består derfor ofte af næsten ens etageblokke placeret med ret stor afstand imellem. Blokkene ligger gerne placeret vinkelret på hinanden i et tydeligt bearbejdet landskab. Kransporsbebyggelserne ligger i udkanten af de gamle byer, da de var led i udvidelsen af byerne i 1960’erne og 1970’erne. Boligområderne er store, og ligger typisk tæt på store erhvervsområder og større veje (9).

Den funktionelle by

Der var optimisme og økonomisk opsving i 1960’ernes Danmark. Bilerne forventedes at blive allemands-eje, og infrastruktur var derfor et væsentligt led i udvidelsen af byerne. På dette tidspunkt mente man, at den ideelle by skulle opdeles i områder til henholdsvis bolig, erhverv og rekreation (10). Områderne skulle forbindes af et godt vejnet til de nye biler. De almene boligområder skulle tilbyde store, lyse og vel-fungerende lejligheder, adgang til grønne opholdsarealer og parkeringsplads. Der skulle være nem adgang til børneinstitutioner, indkøb og til hovedveje og offentlig transport. Boligområderne skulle ikke mindst være rolige og sikre rammer for børn og for de arbejdende voksne, når de havde fri. Boligbebyggelserne var derfor ofte orienteret indad mod egne rekreative områder og vendte ”ryggen” mod de omgivende kvarterer. Tit blev der anlagt en omgivende beplantning og terrænbearbejdning i form af jordvolde, som afskærmede bebyggelsen fra omgivelserne.

I boligområderne var der en klar opdeling af gående og kørende trafik. Parkeringspladser og bilkørsel blev holdt i udkanten af bebyggelserne, mens gangstier forbandt udearealer, blokke og institutioner internt i bebyggelsen. Kransporsbebyggelsernes helhedsplaner, landskab og arkitektur er et fysisk udtryk for datidens fremtidsoptimisme og industrialiseringsambitioner. De afspejler også stadig datidens idealer for organiseringen af byerne og af et sundt og funktionelt boligliv.

Den svære arkitektoniske kulturarv

Det svære i at bevare de almene boligars arkitektoniske kulturarv viser sig hurtigt, når bebyggelserne skal renoveres. Det er særligt tydeligt i de store kransporsbebyggelser fordi, at den eksisterende arkitektur kan opfattes som direkte medvirkende til de boligsociale problemer, der er i dag (11). Der lægges mange gode kræfter i at renovere de almene boligområder og løfte dem både socialt og arkitektonisk. De største projekter kan kun lade sig gøre ved et tæt samarbejde mellem boligforening, kommune, Landsbyggefonden og eksterne aktører som institutioner i nærområdet.

Der er udbredt enighed om, at man bliver nødt til at kombinere fysiske forandringer med boligsociale tiltag for at komme problemerne til livs i de udsatte boligområder. De boligsociale tiltag kan være mange

Illustration 3 (venstre):

Gadehavegård i Høje-Taastrup inden bebyggelsen fik ny tagform. Inde i bebyggelsen bindes boligblokkene og de grønne opholds- og legearealer sammen af et stiforløb.

Illustration 4 (højre):

Taastrupgaard i Høje-Taastrup blev opført i 1973. Oprindeligt var dele af parkeringsarealerne overdækket, og på toppen af garagedækket var der opholds- og legearealer. I dag er garagedækkene fjernet.

Fotos: Byhistorisk Samling & Arkiv i Høje-Taastrup Kommune.

og forskelligartede. Der kan være tale om etablering af lekticaféer, mødesteder, praktikordninger og lignende for beboerne. De fysiske forandringer kan også være mange og forskelligartede. Grundlæggende ønsker man at gøre boligområderne attraktive og trygge at bo og færdes i. I dag ønsker man i højere grad at få boligbebyggelserne til at hænge fysisk sammen med de omgivende kvarterer. Men det er også vigtigt at få ændret et måske dårligt ry eller fornemmelsen af utryghed, der kan være forbundet med boligområdet. Det gøres ved at renovere både lejligheder og udearealer, men også ved at lave forandringer i den måde boligerne ligger i byen på.

Større sammenhæng med byen

For at bryde den mentale og fysiske isolation forbundet med de udsatte boligområder ønskes en bedre sammenhæng mellem boligområdet og omgivelserne. Der arbejdes ofte på at åbne boligområderne op, så der skabes liv og trækkes folk ind i bebyggelserne. Det kan gøres ved at lave nye stiforløb og veje. Andre steder laves åbninger i selve bygningerne, som inviterer folk ind til boligområdet.

Illustration 5:

I Gellerupparken i Århus er der lavet helt nye veje i boligområdet og flere af de oprindelige boligblokke er revet ned. Den nye bygade, som ses på fotoet, skal være den samlende ryggrad og give området en mere bymæssig karakter. Her bygges nye arbejdspladser, forretninger, boliger, erhverv og rekreative tilbud. Foto: Sidse Martens Gudmand-Høyer.

Illustration 6:

Gellerupparken umiddelbart efter opførelsen. Foto af Jens-Kristian Søgaard, 1971. Fotoet er fra arkivet i Den Gamle By i Århus.

Illustration 7:

En ny vej fører nu ind og ud af Gellerupparken i Århus igennem en ny gylden byport. Porten er lavet som et hul i en af de eksisterende blokke og har en direkte symbolsk betydning for den nye omdannelse. Porten skal signalere til alle i området, at boligområdet er under forandring og offentligt tilgængeligt. I portrummet er en fritstående elevator som fører til boligerne over porten. Foto: Sidse Martens Gudmand-Høyer.

Illustration 8 (venstre) &**Illustration 9 (højre):**

Agervang, i Holbæk er der lavet nye lege- og opholdsarealer. Ud til en lille dam er bygget et nyt fælleshus med café i sammenhæng med en ny multibane, som også kan bruges af andre end beboerne. Fotos: Sidse Martens Gudmand-Høyer.

Flere funktioner

Udover at lave nye vej- og stiforbindelser, kan en anden måde at trække udefrakommende ind i boligbebyggelserne være at lave nye tilbud og attraktioner. Det kan være et nyt vandkulturhus eller et nyt sundhedshus, som alle byens borgere kan bruge. Men det kan også være ved at bygge kvarterhuse eller ved at omdanne bebyggelsernes store grønne arealer til attraktive parkforløb med legepladser og opholdsarealer.

Man forsøger også at tiltrække ressourcestærke beboere ved at lave nye boligtyper f.eks. ældreboliger eller private lejeboliger. Det kan gøres ved at bygge om, bygge nyt eller bygge til. Flere steder bygges nye tagboliger på de flade tage, og i de tilfælde hvor der bygges nye bygninger, laves de gerne anderledes end de eksisterende boligblokke. Det kan f.eks. være rækkehuse. Ved at arbejde med ændringer i infrastrukturen og tilføjes af nye tilbud og boligtyper skubbes til den oprindelige idé om afsondrede, næsten monofunktionelle boligområder forbeholdt beboerne. Der arbejdes således på at 'vende vrangen ud' på boligområderne, der oprindeligt lukkede sig om de funktioner og rekreative tilbud, som primært var tiltænkt beboerne.

Større variation i skala, arkitektur og uderum

I dag anser mange borgere kransporsbebyggelserne for at være for store, grimme og ensartede. Mange forbinder montagebyggerierne med "betonslum" eller "ghetto". Rigtig mange af 1960'ernes og 1970'ernes betonbyggerier bliver da også beklædt med andre materialer end beton, når de renoveres. Det kan være forskellige pladematerialer af tegl, cement eller metal eller de kan blive pudset op og malet. Tit bliver de åbne altaner også dækket med glas og der ændres på vinduesplaceringerne og vinduesstørrelser. De senere år er det også blevet mere udbredt at beklæde montagebyggerierne i beton med mursten. Når betonbyggerierne får facader af mursten, ligner de mere 1950'ernes mere vellidte parkbebyggelser. De nye facader ændrer dog ved bygningernes placering i landskabet. Ofte ændres de flade tage også til rejste tage.

Kransporsbebyggelsernes blakkede ry skyldes nemlig ikke kun udseendet, men også at de kan opleves som utrygge at færdes i. Følelsen af utryghed kan forstærkes af store, mennesketomme områder, dårlig belysning, øde parkeringsarealer eller uhensigtsmæssig beplantning (12). Der arbejdes derfor på at øge trygheden ved at ændre på ankomstforholdene, udearealerne og skalaen i arkitekturen og ved at skabe mere aktivitet i boligområdet. Der arbejdes med belysning og beplantning, så der skabes bedre overblik. Der laves nyttehaver, legeområder og ophold som skal give en større variation i brugen af uderummene og dermed større følelse af ejerskab til fællesarealerne. Det handler altså om at nedbryde den ensartethed og de store rumligheder, som kendetegner den oprindelige montagearkitektur, både når det gælder formgivning, funktion og materialevalg.

Illustration 10:

Finlandsparken i Vejle binder et stisystem boligområdets mange nye lege- og opholdsarealer sammen. Der er lavet nye facader, vinduer i gavlene og haver til stuelejlighederne. I Finlandsparken har nogle af blokkene fået nye tagboliger, og der er lavet fælleslokaler og fælleshuse. Foto: Jannie Rosenberg Bendsen.

Gentænkning frem for opgør

Mange af kransorsbebyggelserne renoveres for anden eller tredje gang, de viste sig nemlig hurtigt at lide af byggetekniske problemer, men flere af bebyggelserne har i dag også boligsociale udfordringer, som skal løses. Samtidig kan der være behov for at opdatere bebyggelserne til mere tidssvarende og trygge boligområder for at tiltrække og fastholde beboere. Det er dog vigtigt at kende til de ambitioner og idealer, som disse bebyggelser er de fysiske resultater af, når man skal renovere dem. Idealet om at skabe rammerne om det gode boligliv for beboerne er det samme nu som dengang. Det er kernen i bebyggelserne, men forståelsen af hvilke fysiske rammer, som bedst understøtter dette liv, er ændret markant. Også vores æstetiske præferencer har ændret sig, hvilket er tydeligt, når man for eksempel ser på ændringerne af facadernes formgivning i Munkebo. Men de vil ændre sig igen med tiden og spørgsmålet er, om vi med de meget omfattende projekter, trods gode intentioner, fjerner en væsentlig del af vores fælles historie. Vores boligområder og byer ændrer sig med tiden, og det skal de også. Men set fra et arkitektonisk kulturarvsperspektiv skal vi helst blot tilføje nye lag til bebyggelserne. Lag som i fremtiden vil afspejle vores samtid uden at vi udvisker fortidens.

Referencer

- (1) Landsbyggefonden, "Beboere i den almene boligsektor 2018", (København: Landsbyggefonden, 2018).
- (2) Arkitema Architects, Nye udfordringer for det almene boligbyggeri (København: Landsbyggefonden, 2014).
- (3) Ibid.
- (4) For en mere detaljeret beskrivelse af de fem kriterier for udsatte boligområder eller ghettområder, og hvilke bebyggelser som er på "ghettolisten" se "Ghettokriterier for almene boligområder 2017", Temastatistik 2018:10, (København: Landsbyggefonden, 2018).
- (5) Morten Lind Larsen og Troels Riis Larsen, I medgang og modgang: dansk byggeri og den danske velfærdsstat 1945 - 2007, 1. udg., 1. opl. (Ballerup: Byggecentrum, 2007).
- (6) Dansk Bygningsarv (red.), Bygningskultur og bevaringsværdier: 1940'erne og 1950'ernes murede boligbebyggelser (København: Realdania, Landsbyggefonden, Grundejernes Investeringsfond, Kulturstyrelsen, 2015).
- (7) Montagecirkulæret resulterede i opførelsen af fire store områder med almene montage boligbyggerier: Ballerupplanen, Gladsaxeplanen, Albertslundplanen og Sydjyllandsplanen.
- (8) Claus Bech-Danielsen og Gunvor Christensen, Boligområder i bevægelse: Fortællinger om fysiske og boligsociale indsatser i anledning af Landsbyggefondens 50 års jubilæum. (København: Landsbyggefonden, 2017), s. 18.
- (9) Dansk Bygningsarv, Forstadens bygningskultur 1945-1989: på sporet af velfærdsforstadens bevaringsværdier (København: Dansk Bygningsarv, 2010); Jannie Rosenberg Bendsen (red.), Rammer for udvikling: almene boligbebyggelsers bevaringsværdier (København: Landsbyggefonden, 2017).
- (10) Dansk Bygningsarv, Forstadens bygningskultur 1945-1989: på sporet af velfærdsforstadens bevaringsværdier.
- (11) Niels Bjørn (red.), Arkitektur der forandrer: fra ghetto til velfungerende byområde, 1. udg. (København: Gads forlag, 2008).
- (12) Rune Holst Scherg og Statens Byggeforskningsinstitut, Kriminalpræventiv og utryghedsforebyggende miljø- og byplanlægning: en vidensopsamling (Statens Byggeforskningsinstitut, 2013).